การศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร

Anxiety for English language learning of Private University Students Sai Mai District, Bangkok

สุวรรณา ยุทธภิรัตน์
Suwanna Yutthapirut
มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
North Bangkok University
Corresponding Author. Email: suwanna.yu@northbkk.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานครและเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร จำนวน 238 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพรรณนาได้แก่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ ค่าสถิติ t-test และ F-test ผลการวิจัยพบว่า 1.นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง นักศึกษามีอายุ 21-22 ปี นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนสาขาภาษาอังกฤษมีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการเรียนภาษาอังกฤษ มากกว่า 6 วิชา 2. นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือด้านการพูดมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการฟัง มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปาน และด้านที่น้อยที่สุดคือด้านการอ่านมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง 3. นักศึกษาที่มีเพศและสาขา และประสบการณ์การเรียนรายวิชาการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และ ด้านการเขียนไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีอายุ แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการอ่าน และ ด้านการเขียนไม่แตกต่างกัน แต่ด้านการฟัง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.05

คำสำคัญ : ความวิตกกังวล, การเรียนภาษาอังกฤษ, นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน

Abstract

This research aimed to study the English language learning anxiety level of private university students, Sai Mai District, Bangkok, and to compare the English language learning anxiety levels of private university students, Sai Mai District, Bangkok . The sample group used in the research was 238 private university students in Sai Mai District, Bangkok by Simple Random Sampling. This research uses questionnaires as a tool for data collection and data analysis. By using descriptive statistics such as percentage, average, standard deviation And inferential statistics such as t-test and F-test statistic at the significance level of 0.05 The results of the research showed that 1. Most of the students are female. Students are 21-22 years old. Most students do not study English. Have experience in learning English courses in more than 6 subjects 2. Students have anxiety in learning English in general At a medium level When considering each aspect The aspect that has the most anxiety is the speech, the anxiety is in the high level, followed by the listening, the anxiety is at the comparable level. And the least aspect is reading. There is a moderate level of anxiety. 3. Students with different gender and branches and

different experience in learning English language courses There was no difference in anxiety in learning English, speaking, listening, reading and writing. And students of different age had no difference in English language learning, speaking, reading and writing. There was no significant difference in listening at the statistical level of 0.05.

Keywords : Anxiety, English language learning**,** Private University Students

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพราะว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่สำคัญหรืออุปกรณ์ที่สำคัญต่อการติดต่อสื่อสาร เช่น ด้านการศึกษา ด้านการแสวงหาความรู้ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการสร้างความเข้าใจต่อประเพณีวัฒนธรรม ด้านการค้าขายและธุรกิจ รวมไปถึงด้านการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มประชาคมอาเซียนและต่างประเทศทั่วโลก เมื่อมีความหลากหลายและแตกต่างทางประเพณีวัฒนธรรม ย่อมตระหนักถึงการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ภาษาที่เป็นสื่อกลางเพื่อแสดงความเข้าใจต่อกันนั่นก็คือภาษาอังกฤษ เพราะทั่วโลกจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล และ ภาษาในการติดต่อสื่อสารกับประเทศที่ไม่ได้พูดภาษาเดียว จะเห็นได้ว่าการที่จะสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจ จำเป็นต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เพียงแค่ภาษาไทยเท่านั้น (ครูอัพเดทดอทคอม, 2561) และยังมีการติดต่อสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษกันอย่างกว้างขวาง อาทิเช่น ทางอินเทอร์เน็ต เว็บไซด์ อีเมล์ และทางโทรศัพท์มือถือ (Lai, Lin, & Kersten, 2010) ยิ่งไปกว่านั้นมีมากกว่า 70 ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ (Crystal, 2003) ประเทศไทยก็เป็นอีกหนึ่งประเทศที่ได้รับอิทธิพลและเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยเป็นส่วนหนึ่งของ AEC หรือ ASEANEconomic Community (ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน) เพื่อพัฒนาประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้มีศักยภาพและเข้มแข็งในทุก ๆ ด้าน ภายใต้ประชาคมนี้ภาษาอังกฤษจะกลายเป็นภาษาราชการสำหรับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยเหตุนี้ประเทศไทยจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาศักยภาพด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (เสริมศักดิ์ พงษ์พานิช, 2556)

ภาษาอังกฤษนับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อสังคมโลกในศตวรรษที่ 21 และในโลกอนาคต เนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้ในการเรียนรู้ การสื่อสาร เป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้อยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจ โดยมีภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง รวมทั้งพัฒนาด้านการศึกษา เศรษฐกิจ สังคมการเมืองและเทคโนโลยี ตลอดจนสามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์และวัฒนธรรมที่ดีงามของประเทศนั้นไปสู่ประชาคม ซึ่งหลังจากที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศโครงการ English Speaking Year เมื่อปี 2555 หลายฝ่ายที่เกี่ยวข้องเริ่มให้ความสำคัญกับการเรียนภาษากันมากขึ้น เพราะภาษานับว่าเป็นบันไดให้ก้าวไปสู่ความสำเร็จและเชื่อมไปสู่ประชาคมโลกโดยภาษาอังกฤษ ซึ่งนับว่าเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารกับทุกประเทศทั่วโลก (คัมภีรภาพ คงสำรวย และคณะ,2561) และภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาที่ทั่วโลกใช้กันมากภาษาหนึ่ง ประเทศไทยจึงมองเห็นอนาคตของคนไทยกับการใช้ภาษอังกฤษในยุคปัจจุบันสำคัญมากที่สุด และเกี่ยวข้องกับนักเรียน นิสิต นักศึกษา พนักงานเจ้าหน้าที่ และคนทำงานทุกสาขา และทุกอาชีพ ที่ปัจจุบันคนไทยจำเป็นต้องมีความรู้และมีความเข้าใจทักษะด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพราะทักษะภาษาอังกฤษช่วยพัฒนานักเรียน นิสิต นักศึกษา พนักงาน คนงาน และทุกอาชีพเพื่อโอกาสที่มีผลตามมาสำหรับผู้มีทักษะด้านภาษาอังกฤษดีมาก (เจนจิรา ชัยปาน และคณะ,2556)

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ตั้งแต่พุทธศักราช 2438 รัฐบาลไทยได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในรายวิชาที่ต้องสอนในหลักสูตรขั้นพื้นฐานเป็นระยะเวลานานของประเทศ (อรพรรณ วีระวงศ์,2547) ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้อยู่ภายใต้แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545-2549 (ธันวดี นำแสง, 2554) ภายใต้แผนนี้นักเรียนไทยทุกคนจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษนับตั้งแต่ระดับประถมศึกษามัธยมศึกษา หรือวิทยาลัย ไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ยิ่งไปกว่านั้นนักศึกษาไทยในทุกสาขาวิชาต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกพื้นฐานเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จะปฏิเสธไม่ได้เลยว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาของประเทศไทยเป็นอันมาก อย่างไรก็ตามมีการพบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในการศึกษาไทยเกิดขึ้นมากมาย เนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ของนักเรียนนักศึกษาเหล่านั้นจึงส่งผลให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มั่นใจในความสามารถการใช้ภาษาของตน และส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาของตนเองตามมา (บัญชาการ เสมอเพชรและ พลังโชค แหวนเพชร, 2556, Tum, 2012)

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสารและการดำเนินชีวิตประจำวัน หลายคนยังประสบปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ทั้งที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาหลายปีและส่วนใหญ่ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ และเนื่องจากนักศึกษาไทยเอง ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักไม่ได้มีโอกาสมากนักในการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารที่สำคัญโดยอุปนิสัยของเด็กไทยเป็นเด็กที่ไม่กล้าแสดงออก จึงเป็นปัญหาใหญ่ของเด็กไทย

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัย ได้มองเห็นปัญหาดังกล่าวในชั้นเรียนและเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวล และระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนอีกทั้งยังเป็นการทราบถึงต้นเหตุของปัญหาเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างตรงจุด ซึ่งจะส่งผลให้ให้นักศึกษาเหล่านี้ สำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคมและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความวิตกกังวลเหล่านี้ ได้ส่งผลกระทบและเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหรือไม่มากน้อยเพียงใดเพื่อช่วยส่งผลให้นักศึกษามีแนวทางการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษและประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาให้ประสบความสำเร็จ ตลอดจนเป็นแนวทางด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

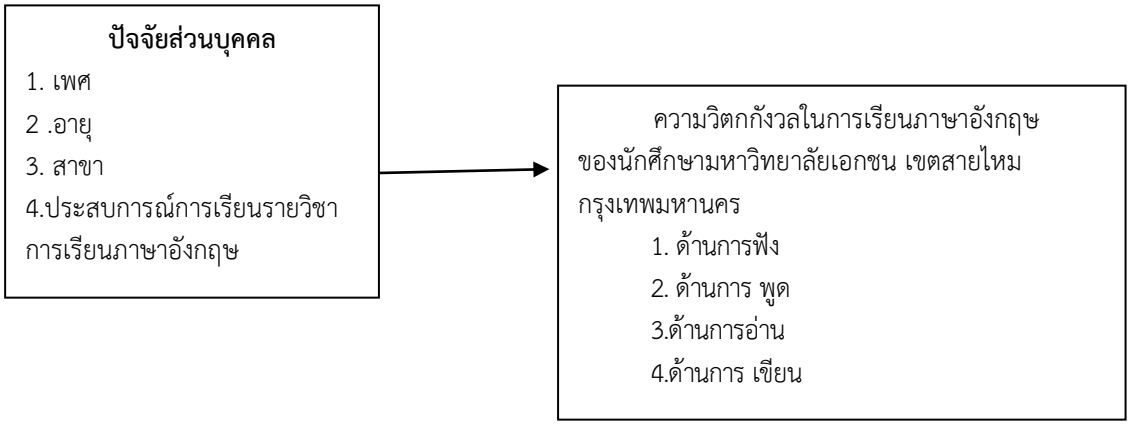
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร

กรอบแนวความคิดในการทำการวิจัย

ตัวแปรต้น **ตัวแปรตาม**



ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างมีระดับความคิดเห็นความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ที่แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชาการที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร จำนวน 582 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตร การคำนวณของทาโรยามาเน่ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 238 ตัวอย่าง โดยวิธีการวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถามแบบมีโครงสร้าง (structional Questionnaire) สร้างขึ้นจากการทบทวน แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้ออกแบบสอบถามให้สอดคล้องกับการวิจัย โดยมีการสร้างแบบสอบถามดังนี้

1. ศึกษา เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ
2. ศึกษาการสร้างแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ให้ครอบคลุมเนื้อหา
3. เมื่อได้ปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แนะนำ ตรวจสอบความเรียบร้อยนำแบบสอบถามไปหาคุณภาพเครื่องมือ
4. นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดลอง (Try-out) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (α - Coefficient) ของครอนบาค เท่ากับ 0.836

5. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยนำแบบสอบถามไปสอบถามนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร จำนวน 238 คน เก็บรวบรวมแบบสอบถามที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าร้อยละ(Percentage) เพื่อใช้อธิบายความถี่และร้อยละของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม
2. ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
3. ค่าสถิติ t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในกรณี 2 กลุ่ม
4. ค่าสถิติ F-test ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- way ANOVA) ใช้เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม

เมื่อพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบจำแนกเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามจากการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 64.40และเพศชาย จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 33.60 ส่วนใหญ่มีอายุ 21-22 ปี จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 39.10 อายุ 24-25 ปี จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 30.80 อายุมากกว่า 26 ปี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 16.40 และอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 6.70 ส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนสาขาภาษาอังกฤษ จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 63.00 และเรียนสาขาภาษาอังกฤษ จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 37.00 มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการเรียนภาษาอังกฤษ มากกว่า 6 วิชา จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 41.20 มีประสบการณ์การเรียนรายวิชา 5-6 วิชา จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 24.40 มีประสบการณ์การเรียนรายวิชา 3-4 วิชา จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 20.60 และมีประสบการณ์การเรียนรายวิชา 1-2 วิชา จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 13.90 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 จากการวิจัยพบว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.11, S.D.=0.382) เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือด้านการพูดมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =3.54, S.D.=0.617) รองลงมา คือ ด้านการฟังมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.06, S.D.=0.623) และด้านที่น้อยที่สุดคือด้านการอ่านมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =2.86, S.D.=0.660) ตามลำดับ

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =3.54, S.D.=0.617) เมื่อพิจารณารายข้อ ข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือนักศึกษาไม่กล้าอาสาตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =3.95, S.D.=1.401) รองลงมา คือ นักศึกษาคิดว่าเป็นการน่าอายเมื่อพูดภาษาอังกฤษผิดมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =3.76, S.D.=1.227) และข้อที่น้อยที่สุดคือ ในชั่วโมงเรียนนักศึกษากังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.28, S.D.=1.341) ตามลำดับ

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.06, S.D.=0.623) เมื่อพิจารณารายข้อ ข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือนักศึกษารู้สึกกังวลใจเมื่อต้องทำกิจกรรมการฟังมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.28, S.D.=1.529) รองลงมา คือ นักศึกษาฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษในห้องเรียนไม่เข้าใจมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.14, S.D.=1.306) และข้อที่น้อยที่สุดคือนักศึกษาไม่ชอบฟังเพลงที่มีเนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =2.84, S.D.=1.017) ตามลำดับ

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.06, S.D.=0.623) เมื่อพิจารณารายข้อ ข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือนักศึกษารู้สึกกังวลใจเมื่อต้องทำกิจกรรมการฟังมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.28, S.D.=1.529) รองลงมา คือ นักศึกษาฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษในห้องเรียนไม่เข้าใจมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.14, S.D.=1.306) และข้อที่น้อยที่สุดคือนักศึกษาไม่ชอบฟังเพลงที่มีเนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =2.84, S.D.=1.017) ตามลำดับ

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.06, S.D.=0.623) เมื่อพิจารณารายข้อ ข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือนักศึกษารู้สึกกังวลใจเมื่อต้องทำกิจกรรมการฟังมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.28, S.D.=1.529) รองลงมา คือ นักศึกษาฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษในห้องเรียนไม่เข้าใจมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.14, S.D.=1.306) และข้อที่น้อยที่สุดคือนักศึกษาไม่ชอบฟังเพลงที่มีเนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =2.84, S.D.=1.017) ตามลำดับ

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =2.86, S.D.=0.660) เมื่อพิจารณารายข้อ ข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือนักศึกษาไม่มั่นใจในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่พบโดยทั่วไปมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =3.60,S.D.= 1.105) รองลงมา คือ นักศึกษาไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.10, S.D.=0.892) และข้อที่น้อยที่สุดคือนักศึกษาไม่รู้การเว้นวรรคตอนในการอ่านภาษาอังกฤษมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =2.48, S.D.=0.944) ตามลำดับ

นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =2.99, S.D.=0.875) เมื่อพิจารณารายข้อ ข้อที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือนักศึกษาคิดว่าเป็นการสร้างความรำคาญให้กับอาจารย์ผู้สอนเมื่อเขียนภาษาอังกฤษผิดบ่อยมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก ($\overline{X}$ =3.44, S.D. 1.430) รองลงมา คือ นักศึกษาไม่สามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษได้มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =3.19, S.D.=1.519) และข้อที่น้อยที่สุดคือนักศึกษาไม่รู้หลักในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ =2.66, S.D.=1.384) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม จำแนกตาม เพศ อายุ สาขา และประสบการณ์การเรียนรายวิชาการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการทดสอบสมมติฐานความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม นักศึกษาที่มีเพศ และสาขา แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียนไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาที่มีอายุ แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียนไม่แตกต่างกัน ด้านการฟัง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.05

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง นักศึกษามีอายุ 21-22 ปี นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนสาขาภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการเรียนภาษาอังกฤษ มากกว่า 6 วิชา

2. นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือด้านการพูดมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการฟังมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และด้านที่น้อยที่สุดคือด้านการอ่านมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง

1) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

3) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

4) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการทดสอบสมมติฐานความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนเขตสายไหม นักศึกษาที่มีเพศ และสาขา แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และ ด้านการเขียนไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาที่มีอายุ แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการอ่าน และ ด้านการเขียนไม่แตกต่างกัน ด้านการฟัง แตกต่างกัน

นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง นักศึกษามีอายุ 21-22 ปี นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนสาขาภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการเรียนภาษาอังกฤษ มากกว่า 6 วิชา

2.นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือด้านการพูดมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านการฟังมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และด้านที่น้อยที่สุดคือด้านการอ่านมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ดังนี้

1) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาไม่กล้าอาสาตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาคิดว่าเป็นการน่าอายเมื่อพูดภาษาอังกฤษผิด และในชั่วโมงเรียนนักศึกษากังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของพนิดา ตาสี (2552) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ พบว่าโดยภาพรวมความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลางทั้งนี้ พบว่านักศึกษามีความเห็นว่าระดับการประเมินการพูดที่ต่ำเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลมากกว่าความวิตกกังวลในการสื่อสารและความกังวลเกี่ยวกับการสอบ และสอดคล้องพิชชากร จันทา และคณะ (2562) ได้ศึกษาการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

ของนิสิตสาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์และสาขาวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า ค่าความวิตกกังวลโดยรวมในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญใน 2 ปัจจัยได้แก่ ความวิตกกังวลในการพูดและความกลัวต่อการได้รับการประเมินในเชิงลบ และทัศนคติในเชิงลบต่อห้องเรียนภาษาอังกฤษ แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในอีก 3 ปัจจัยได้แก่ ความไม่สบายใจขณะพูดคุยกับเจ้าของภาษา การประเมินตนเองในเชิงลบ และ ความกลัวต่อความล้มเหลวในชั้นเรียน

2) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษารู้สึกกังวลใจเมื่อต้องทำกิจกรรมการฟัง นักศึกษาฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษในห้องเรียนไม่เข้าใจ และนักศึกษาไม่ชอบฟังเพลงที่มีเนื้อร้องเป็นภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นภา สุขประเสริฐ (2549) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี ที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 5 มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม ด้านการฟัง อยู่ในระดับปานกลาง

3) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาไม่มั่นใจในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่พบโดยทั่วไป นักศึกษาไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษและนักศึกษาไม่รู้การเว้นวรรคตอนในการอ่านภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นภา สุขประเสริฐ (2549) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปี ที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม ด้านการอ่าน อยู่ในระดับปานกลาง

4) นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาคิดว่าเป็นการสร้างความรำคาญให้กับอาจารย์ผู้สอนเมื่อเขียนภาษาอังกฤษผิดบ่อย นักศึกษาไม่สามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษได้และนักศึกษาไม่รู้หลักในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ นภา สุขประเสริฐ (2549) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปี ที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 5 มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวม ด้านการเขียน อยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการทดสอบสมมติฐานความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนเขตสายไหม นักศึกษาที่มีเพศ และสาขา แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียนไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยคัมภีร์ภาพ คงสำรวย และคณะ (2561)ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ยกเว้นความรู้สึกไม่มั่นใจตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ และความรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษต่อ หน้าเพื่อนๆ ที่เพศชายวิตกกังวลมากกว่า โดยภาพรวมแล้วความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน โดยมีค่า (t = 4.00)และ (P-Value <= 0.092) และสอดคล้องพิชชากร จันทา และคณะ (2562)ได้ศึกษาการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนิสิตสาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์และสาขาวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า ค่าความวิตกกังวลโดยรวมในการเรียน

ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีไม่แตกต่างกัน ได้แก่ ความไม่สบายใจขณะพูดคุยกับเจ้าของภาษา การประเมินตนเองในเชิงลบ และ ความกลัวต่อความล้มเหลวในชั้นเรียน

นักศึกษาที่มีอายุ แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียนไม่แตกต่างกันด้านการฟัง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยคัมภีร์ภาพ คงสำรวย และคณะ (2561)ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตอีสาน พบว่า ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามอายุ พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษจำแนกตามอายุแตกต่างกัน โดยมีค่า (F=6.529) และ (P-Value <= 0.05)

นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน และด้านการเขียน ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยคัมภีร์ภาพ คงสำรวย และคณะ (2561)ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตอีสาน พบว่า ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามชั้นปี พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยมีค่า (F=6.268)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1) มหาวิทยาลัยและคณะควรส่งเสริมในการจัดสรรทรัพยากร เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษของตนเองที่แตกต่างจากการเรียนการสอน ในห้องเรียนและจัดให้มีกิจกรรมทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมเพื่อผลักดันและเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดค่ายภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2) การสอนในห้องเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับทักษะการพูดจำนวนนักศึกษาในชั้นเรียนไม่ควรมากจนเกินไปหรือเน้นการสอนเนื้อหาไวยากรณ์ในช่วงระหว่างการฝึกพูดมากเกินไป

3) ควรสร้างกำลังใจแม้ว่าผู้เรียนจะพูดผิดและทำให้บรรยากาศในการฝึกการพูดนั้นมีความสุขสนุกสนาน รวมถึงการห้ามปรามการหัวเราะ ตลกขบขันของเพื่อนในชั้นเรียน จึงทำให้นักศึกษาสามารถมีโอกาสฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4) ให้นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในสถานการณ์จริง เพื่อให้นักศึกษามีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถด้านภาษาของตนเองในการสื่อสารและเพื่อเพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ

5) ควรให้นักศึกษาได้มีโอกาสในการพูดกับเจ้าของภาษาให้มากขึ้นเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกการพูดกับเจ้าของภาษาโดยตรงและเป็นการลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัย

1) ปัจจัยที่ส่งผลความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร

2) ศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

เอกสารอ้างอิง

คัมภีรภาพ คงสำรวย และคณะ .(2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน. มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน**.** *วารสารแสงอีสาน*,ปีที่ 15 ฉบับที่ 1, (มกราคม-มิถุนายน)**.**

ครูอัพเดทดอทคอม. (2561)*.ภาษาอังกฤษกับสังคมไทยปัจจุบัน***.** สืบค้นเมื่อ 28 กันยายน 2561, จาก http://www.kruupdate.com/news/newid-4343.html.

เจนจิรา ชัยปานและคณะ. (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลสาขาภาษาต่างประเทศชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556*. ภาคนิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.

ธันวดี นำแสง. (2554). *ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี***.**วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นภา สุขประเสริฐ. (2549). *ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์* . การศึกษาค้นคว้าอิสระ (กศ.ม. จิตวิทยาการให้คำปรึกษา)มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

บัญชาการ เสมอเพชร; และ พลังโชค แหวนเพชร. (2556). ความวิตกกังวลและการจัดการความวิตกกังวลของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในครั้งแรกของการสอนภาษาต่างประเทศ. *วารสารการศึกษาและการปฏิบัติ,* 4(2), 78-87.

พนิดา ตาสี. (2552). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ.* มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

พิชชากร จันทา และคณะ.(2562).การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของนิสิตสาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์และสาขาวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยนเรศวร . *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง,* ปีที่ 8 ฉบับที่ 1, (มกราคม–มิถุนายน).

เสริมศักดิ์ พงษ์พานิช. (2556). รัฐบาลไทยเรียกร้องให้ทำการเข้าร่วมการศึกษาในอาเซียน. สืบค้นเมื่อ 24 มีนาคม 2558, จาก http://www.dailynews.co.th/education/232556.

อรพรรณ วีระวงศ์. (2547). *การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับการฝึกสอน: กรณีศึกษา นักศึกษาวิชาชีพครูจำนวน 4 คนในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์.

Lai, H.C., Lin, W.J., & Kersten, G.E. (2010). The importance of language familiarity in global businessnegotiation. *Electronic Commerce Research and Applications, 9*(6), 2010, 537-548.

Crystal, D. (2003). *English as a global language*. United Kingdom: Cambridge University Press.

Horwitz, E. K., Horwitz, M. B. & Cope, J. A. (1986). Foreign language classroom anxiety. *The ModernLanguage Journal, 70*, 125-132.

Tum, D. O. (2012). Feelings of language anxiety amongst non-native student teachers. *ScienceDirect, 47*,2055-2059.